

bizonyítja, de mégis legnagyobb büszkeséggel tekintenek a franciák a száz és száznegyven lóerős „Gnome“ motorokra, amelyekkel aviatikusaik diadalt-diadalra halmozva arattak. Kiválók a német Mercedes és a főnnebb említett „Aviatic“-motorok is, sőt találkozunk itt az egyetlen osztrák kiállítási tárgyval is, egy „Hyeronimus“-motorral, melyről nagyon sok szakértő úgy nyilatkozott, hogy több siker fog még hozzáfűződni.

Mi, magyarok fájdalmas rezignációval szemléljük e kiállítást. Hova tűnik a mi nemzeti büszkeségünk, mikor ennyi dicsőséget, ennyi fényt egybehalmozva látunk. Kormányunk támogatásával több fiatal gépszerkesztőnk jár most Párizsban, kiktől méltán megvárhatjuk, hogy még elismerést szereznek a külföld előtt a magyar névnek is, de hol maradunk az áldozatkészséggel, mely a teremtéshez, a kivitelhez, szükséges? Szegények vagyunk, kis vagyunkáinkat félünk vállalatokba fektetni, bármily szépeknek, kecsgetőknek ígérkeznek is azok, sőt bizalmatlanok vagyunk, nem birunk felmelegedni a világsajtóban közölt újabb és újabb dicső eredmények hatására sem. Olykor-olykor, mikor egyik-másik aviatikusunk szép mutatványával, bravuros repülésével méltán válthatott volna ki belőlünk nagyobb lelkesedést, biztató szöveg, gyűjtést kezdeményező, buzdító cikkek jóformán hatástalank maradtak. Mintha még várnánk valamire, hogy e lethargikus félálomból felébredjenek bennünket! De nem késünk-e el itt is, mint sok más tekintetben, hogy aztán csigalassúsággal kullogjunk szélvészszárnyán tovarohanó eszményképünk után?

Kelet fia.

Irta: Szalay Mihály.

Szerző sajtó alatt levő „A nagy országúton“ című kötetéből. Megrendelhető nála Bokodon, Komárom m.

Én is Keletről szakadtam ide;
Kelet nekem is jó ismerősöm:
Keleti pusztán, vad vizek mentén,
Szabad sátorban lakott az őszám.

Hajszolta, törte apró, gyors lovát
Szilaj hajtással, nyersen, kevélyen.
Gázolt mocsárban; s gyilkos csatákban
Hidegen gázolt a meleg vérben.

Nézett az égre... Elnézte hosszan:
Hogy bújosik ott társ nélkül a hold.
S maga bújosó, árva sorsáról
Zokogó nótát zokogva dalolt.

Szerette, védte a gyepes pusztát,
Hol éhes lova szabadon legelt.
De nem gondozta: Félt a dologtól.
A kopár réten nagyokat hevert.

— Én is elvágtyam művelt Nyugatra,
Mint annyi régi s új magyar vitéz.
Nem megrabolni, csak megcsodálni,
Amit teremtett az emberi kéz.

Láttam, bejártam sok büszke várost,
Londont, a nagyot: a modern Sidont;
Párizst, a szépet, az élni vágyót:
Új paloták közt az ó Babilont.

— Bennem is harcol Nyugat és Kelet;
Nekem is sokszor lázad a vérem.
Kelet vadságát, munkátlanságát
Fajomban én is pirulva nézem.

Sok kopár réten sok csorda lelket,
Amely koplalva, aléltan boldog,
Sok félrelökött, zajtalan munkást,
Sok égbe emelt szájas bolondot.

Sok üres gögöt, sok léha virtust,
Urban parasztot, úgy fáj, ha látok!
S keserűn kérdelem: Mi lesz már velünk?
Meddig nyom minket még ez az átok?

És ezt a földet és ezt a népet
Mégis makacsul védem, szeretem.
Az árvasága, dacos, nagy lelke,
Síró nótája drága kincs nekem.

Tudom, nevelni, orvosolni kell:
Hagyja el végre a régi átok.
De jaj, nem úgy, nem, ahogy ti tesztek,
Új nagy próféták, modern pogányok!

Hozzuk Nyugatnak csak igaz gyöngyét;
Ejtsen rabjául a szép meg a jó.
De ne hirdessük aranynak, szentnek,
Ami ott is csak szégyelni való.

A tisztításhoz ne vegyünk szennyet;
Ne mondjuk bölcsnek, ami balgaság.
Romlás mérgével, mocsár levével
Ne orvosoljuk holttá a hazát!